

Bobory Zoltán

Kháron úr kérem!

Azért írok önnek, mert szeretem az életem.
S sokan vannak, akik szeretnek, fontosak nekem.

Értelmetlen hát minden követés, ladikozás,
hajnali suttogások, ringató, konok varázs...

Hát Kháron úr! Én Bobory Zoltán arra kérném,
egyelőre ne zaklasson, hagyjon engem békén.

Ám, hogy barátságunkon ne essen csorba, végül,
ajánlok önnek néhány címet. Persze, név nélkül!

Kháron válasza

Én egy egyszerű révész vagyok,
ki mint más is, a piacról él.

Reggel kimerem a vizet,
öreg, kiszolgált ladikomból,
fölveszem a rendeléseket,
aztán indulok a munkába.
A Stüx kérem, nem gyerekjáték!

Hogy maradnék sokszor az ágyban!
Mert nem könnyű ám ezzel a sok
unalmas, hallgató lélelkel.
Viszont a pénz, az meg kell, jól jön
ha befolyik némi obolosz...

S bár tudjuk, a Főnök haragszik,
mégis van, aki megveszteget.

Hogy megéri-e? Hát nem mindig...
Múltkor alaposan ráfáztam,
mert visszavíttem a H. urat;
egy esztendő ültem bilincsből...
Így aztán meg kell jól gondolnom,
a váratlan ajánlatokat...
De maga tisztességes ember!

Kedvelem azt, ki szeret élni,
pedig félttem ezt a munkámat;
Mert legalább van! Mit csinálnék?

Szóval, halaszthatunk, csak kérem:
Maradjon közöttünk az üzlet.

Tudja, Erebosz és Nüx fia,
nem kerülhet senki ajkára,
holmi kis korrupció miatt.

Tehát kezet rá, áll az alku.
Ha valóban végiggondolta.
És közben a Főnök parancsa.
Mert az, azért – tudja - kell hozzá.
Nélküle tehetetlen vagyok.
Forduljon felé bizalommal.
Könyörögjön egy kicsit neki.
Az önérzet, uram ilyenkor...

És – kérem -, ne feledkezzen meg
az oboloszról sem, mint mondtam,
én is csak a piacról, élek...

A holt lelkek üzenete a ladikból

Mi már jól vagyunk...

Bármilyen is a Stüx,
háborgó, félelmetes és
zavarosan morajló,
nincs ok a félelemre.
A mi öreg révészünk
furcsa figura, az biztos,
de, meg kell mondani,
érti a szakmáját.
Biztos kézzel irányítja
a rozoga, agyonhasznált,
sokat látott ladikját.
Pedig micsoda örvények,
vad hullámok, szél rázza!
És ez az örökös sötétség...

Tudja, hiába próbálna
kérdőzködni, beszélgetni,
mi már csak a fenébbvaló
szavát értjük. Ezért aztán
inkább őt emlegeti-
jobb ha ezt nem idézem.
Ilyenkor persze úgy teszünk,
mintha nem hallanánk.

Inkább várjuk a fényt,
ami majd azt jelenti, hogy
vége ennek az utazásnak...
Átértünk. Valahova...

Az Öreg néha mordul egyet,
kérdő valamit, de láthatóan
figyelnie kell mindenre:
ha nem érünk át, oda még
az a kevés obolosz is.
És ugye ő is a piacról él.

Szóval, nagyjából értjük egymást.
Néha tesz ugyan kétértelmű
utalásokat, kenőpénzről,
de mintha nem hallanánk.

Ebből volt elég!
A fene sem akarja
azt a Világot.

Csak érzünk át – végre

Drága jó Kháron Uram!

Bocsánat a közvetlen megszólításért,
de nagyon hálás vagyok, hogy újfent halasztott.
Nem tudom, minek köszönhetem jóságát.
Talán az újabb megfejtelt obolosznak
vagy esetleg a Főnök volt elnéző?

Mindegy is, a lényeg, hogy még maradhatok!
Tudja, mint már írtam, van bőven tennivaló.
Család, unokák, munka s egyéb szolgálat.
Nagyon szeretem őket, a Főnök tudja jól.

Hát ijesztő volt a csobogást hallani,
jött, jött egyre közelebb rozoga ladikja.
Aztán csend lett, mert megállt, jó Révész uram.
pedig már majdnem a sötét styxnél jártunk.
nem tudom, hallotta-e – hálaimát mondtam.
Ön, ha jól láttam, mosolygott? Ne szégyellje!
A holt lelkek a ladikban úgysem láthatták...

Viszont, Révész uram, elfogyott az obolosz.
Nincs más hátra, mint bízni az imádságban,
és visszagondolni arra a sok szépségre,
amit láttunk a Canale-n és lagúnákon.

Mondhatnám, hogy elég is volt a boldogsághoz.
Mindezt itthagyni – ezt várom nehéz szívvel.
És most s aztán „ott” is, fájni fog a sok könnycsepp,
amit fájdalmukban ejtenek mindazok,
akik végigkísértek az izgalmas úton.

Hát, jó Révész uram, még egyszer köszönöm.
A Főnök előtt hallgatni fogok, mint a sír.
Egyébként hiszek benne, hogy megértő lesz,
s sokára fog szólani Önnek, hogy jöhet értem.
Akkor nem lesz mese, ugye Révész uram...?